

Republika Hrvatska
Općinski sud u
Rijeci
Žrtava fašizma 7
51000 Rijeka

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Rijeci, po sutkinji Larisi Smiljan Pervan, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja 1. Anke Žurge, čiji OIB glasi 22740530594, te 2. Jože Žurge, čiji OIB glasi 75618906854, od kojih oboje imaju prebivalište u mjestu Mandli, Antuna Muhvića 11, a zastupani su po punomoćniku Nikoli Sabljaru, odvjetniku u Rijeci, protiv tuženika Marijana Vrkića, čiji OIB glasi 68163914860, iz Rijeke, Pletenci 33, zastupanog po punomoćnicima iz Zajedničkog odvjetničkog ureda Saše Poldana, Gorana Gatara, Valentine Vižintin, Marka Komorskog, Ane Ilić i Soče Fruk Morine iz Rijeke, radi isplate, nakon glavne i javne rasprave, održane i zaključene 28. rujna 2026., u prisutnosti punomoćnika 1. tužiteljice i 2. tužitelja te zamjenice punomoćnika tuženika, 23. listopada 2026., javno objavivši

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku Marijanu Vrkiću da tužiteljima 1. Anki Žurgi i 2. Joži Žurgi isplati iznos od 55.000,00 eura (slovima: pedeset pet tisuća eura), sa zakonskim zateznim kamatama koje za razdoblje od 12. prosinca 2008. godine do 30. lipnja 2011. godine teku po kamatnoj stopi od 14% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2011. godine do 30. srpnja 2015. godine po kamatnoj stopi od 12% godišnje, za razdoblje od 01. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2015. godine po kamatnoj stopi od 8,14% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2016. godine do 30. lipnja 2016. godine po kamatnoj stopi od 8,05% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2016. godine do 31. prosinca 2016. godine po kamatnoj stopi od 7,88% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2017. godine do 30. lipnja 2017. godine po kamatnoj stopi od 7,68% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2017. godine do 31. prosinca 2017. godine po kamatnoj stopi od 7,41% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2018. godine do 30. lipnja 2018. godine po kamatnoj stopi od 7,09% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2018. godine do 31. prosinca 2018. godine po kamatnoj stopi od 6,82% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2019. godine do 30. lipnja 2019. godine po kamatnoj stopi od 6,54% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2019. godine do 31. prosinca 2019. godine po kamatnoj stopi od 6,30% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2020. godine do 30. lipnja 2020. godine po kamatnoj stopi od 6,11% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja

2020. godine do 31. prosinca 2020. godine po kamatnoj stopi od 5,89% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2021. godine do 30. lipnja 2021. godine po kamatnoj stopi od 5,75% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2021. godine do 31. prosinca 2021. godine po kamatnoj stopi od 5,61% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2022. godine do 30. lipnja 2022. godine po kamatnoj stopi od 5,49% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2022. godine do 31. prosinca 2022. godine po kamatnoj stopi od 5,31% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2023. godine do 30. lipnja 2023. godine po kamatnoj stopi od 5,50% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2023. godine do 31. prosinca 2023. godine po kamatnoj stopi od 7,00% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2024. godine do 30. lipnja 2024. godine po kamatnoj stopi od 7,50% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2024. godine do 31. prosinca 2024. godine po kamatnoj stopi od 7,25% godišnje, za razdoblje od 01. siječnja 2025. godine do 30. lipnja 2025. godine po kamatnoj stopi od 6,15% godišnje, za razdoblje od 01. srpnja 2025. godine do 30. lipnja 2026. godine po kamatnoj stopi od 5,15% godišnje te za razdoblje od 01. srpnja 2026. godine do isplate po kamatnoj stopi od 5,40% godišnje, odnosno po kamatnoj stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

II. U preostalom dijelu, kojim je zatraženo da se iznos iz t. I. tužiteljima Anki Žurgi i Joži Žurgi dosudi u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate, zatim u dijelu kojim je zatraženo da se tuženik Marijan Vrkić obveže da tužiteljima Anki Žurgi i Joži Žurgi iznos iz t. I. isplati „pod prijetnjom ovrhe“ te, konačno, u dijelu u kojem je predloženo da se isplata iznosa iz t. I. odredi u roku od 8 dana, tužbeni zahtjev se odbija.

III. Nalaže tuženiku Marijanu Vrkiću da tužiteljima 1. Anki Žurgi i 2. Joži Žurgi naknadi troškove postupka, u iznosu od 4.343,27 eura (slovima: četiri tisuće tristo četrdeset tri eura i dvadeset sedam centa), sa zakonskim zateznim kamatama koje za razdoblje od 23. listopada 2026. do isplate teku po kamatnoj stopi od 5,40% godišnje, odnosno po kamatnoj stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

IV. U preostalom dijelu, iznad iznosa iz t. III., a do zatraženog iznosa od 4.343,31 euro, s kamatama koje su zahtijevane od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate, zahtjev tužitelja 1. Anke Žurge i 2. Jože Žurge za naknadu troškova postupka odbija se.

V. Odbija se zahtjev tuženika Marijana Vrkića za naknadu troškova postupka, u zatraženom iznosu od 3.750,00 eura, s kamatama koje su zahtijevane od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate, kao i u dijelu

u kojem je imenovani tuženik zatražio troškove postupka koji se odnose na sudsku pristojbu za presudu.

Obrazloženje

1. U tužbi, podnesenoj ovome sudu 31. ožujka 2014., navodi se da je tuženik Marijan Vrkić (u daljnjem tekstu: tuženik) tužiteljima 1. Anki Žurgi i 2. Joži Žurgi (u daljnjem tekstu: 1. tužiteljica i 2. tužitelj i/ili tužitelji) prezentirao da će izgraditi zgradu i da će tužiteljima prodati jedan od stanova u toj zgradi, a ako mu daju veći iznos kupoprodajne cijene, da će stan biti znatno jeftiniji. Ističe se da je tuženik na taj način tužitelje naveo da mu 12. prosinca 2008. predaju iznos od 55.000,00 eura na ime navodne rezervacije za kupnju stana, s tim da im je, da bi ih uvjerio u vlasništvo terena na kojemu će se graditi zgrada u kojoj će biti njihov stan, prezentirao krivotvoreni vlasnički list za k.č.br. 2091 iz K.O. Zamet u kojem je bilo navedeno da je vlasnik te nekretnine društvo Tinj-cro d.o.o., čiji je tuženik bio direktor. Tvrdi se da su tužitelji tek naknadno utvrdili da imenovano društvo nikada nije bilo vlasnik spomenute čestice, već da je vlasnički list za tu česticu tuženik krivotvorio, kao i da tuženik nikada nije izgradio zgradu u kojoj se trebao nalaziti stan za koji su tužitelji njemu predali iznos od 55.000,00 eura. Tvrdi se da je presudom, koju je Općinski sud u Rijeci donio 18. veljače 2014. u kaznenom predmetu koji se vodio pod poslovnim brojem K-23/11, tuženik proglašen krivim za kazneno djelo krivotvorenja isprave iz čl. 311. st. 1. i 2. Kaznenog zakona (Narodne novine broj 125/11, 144/12, 56/15, 61/15, 101/17, 118/18, 126/19, 84/21, 114/22, 114/23, 36/24 i 136/25; u daljnjem tekstu: KZ) te za kazneno djelo prijevare u gospodarskom poslovanju iz čl. 293. st. 1. i 2. KZ-a, dok su tužitelji upućeni da imovinskopравни zahtjev postave u parnici. Tužbenim zahtjevom traži se da sud naloži tuženiku da tužiteljima vrati iznos od 55.000,00 eura, u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate, s kamatama i s troškovima postupka.

2. Iako tužitelji tijekom čitavog spora nisu ni na koji način mijenjali tužbeni zahtjev, nužno je navesti da je u čl. 48. st. 1., 2. i 6. Zakona o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj (Narodne novine broj 57/22 i 88/22 – Ispravak; u daljnjem tekstu: Zakon) te u čl. II. st. 4. Odluke o objavi uvođenja eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj (Narodne novine broj 85/22) predviđeno da se u razdoblju od 05. rujna 2022. godine u 00:00 sati do 31. prosinca 2023. godine u 24:00 sati u sudskim odlukama dvojno iskazuje iznos novčane obveze, i to uz primjenu fiksnog tečaja konverzije od 7,53450 kuna za jedan euro te u skladu s pravilima za preračunavanje i zaokruživanje iz čl. 14. citiranog Zakona.

3. Isto tako, bitno je pojasniti da iz odredaba navedenih propisa slijedi da za period nakon 01. siječnja 2024. više ne postoji obveza suda da u svojim odlukama dvojno iskazuje novčane obveze, a još manje obveza da se oni iznosi koji su utučeni u eurima iskazuju u kunsnoj protuvrijednosti (po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate).

4. Budući da se, pak, konkretna odluka donosi 23. listopada 2026., u toj je odluci iznos novčane obveze izražen samo u onoj valuti koja je aktualna u Republici Hrvatskoj, dakle u eurima.

5. O tome je odlučeno kao u t. I. i II. izreke presude.

6. Ne postoji, naime, mogućnost da sud iznos novčane obveze izrazi u onoj valuti koja je kao sredstvo plaćanja prestala postojati pa je u tom dijelu sud tužbeni zahtjev našao pravno neutemeljenim.

7. U odgovoru na tužbu osporene su osnovanost i visina tražbine tužitelja prema tuženiku, uz isticanje prigovora promašene pasivne legitimacije i prigovora presuđene stvari. Upućeno je na to da su, znatno prije ugovorenog roka izgradnje zgrade, tužitelji odustali od ugovora i raskinuli ga pa da zato društvo Tinj-cro d.o.o., sve i da je htjelo ispuniti svoju obvezu, to nije moglo učiniti jer je ugovor bio jednostrano raskinut po tužiteljima. Ujedno je naglašeno da kazneni postupak koji se vodio protiv tuženika pod poslovnim brojem K-23/2011 nije pravomoćno završen, s tim da je, u kontekstu tog kaznenog postupka, predloženo određivanje prekida postupka, i to do njegova pravomoćnog završetka.

8. Na ovom je mjestu nužno navesti da je rješenjem koje je sud prvog stupnja donio 6. kolovoza 2014., pod poslovnim brojem P-793/2014, određen prekid postupka i odlučeno da će se postupak nastaviti kad se pravomoćno završi postupak koji se pred ovim sudom vodi pod poslovnim brojem K-23/2011 ili kad sud ustanovi da više ne postoje razlozi da se čeka na njegov završetak.

9. Tako prekinuti (parnični) postupak nastavljen je rješenjem koje je ovaj prvostupanjski sud donio 26. svibnja 2026., a to je rješenje postalo pravomoćno 29. lipnja 2026.

10. U nastavljenom postupku stranke su ustrajale u prethodno iznesenim navodima.

11. U dokaznom postupku sud je pročitao isprave priložene spisu, a posebno one isprave koje su postojale u predmetu koji se pred ovim sudom vodio pod poslovnim brojem K-6/2016 (ranijeg poslovnog broja K-23/2011) i koje su se ticale presude Općinskog suda u Rijeci poslovnog broja K-6/2016 od 15. prosinca 2020. te presude Županijskog suda u Rijeci poslovnog broja KŽ-312/2021-6 od 3. studenog 2021.

12. Unatoč tome što je tuženik predlagao i provođenje daljnjih dokaza, i to saslušanje stranaka i svjedoka Ante Vrkića, takve dokaze sud nije izveo jer ih je smatrao suvišnima za presuđivanje pored onih okolnosti koje je utvrdio čitanjem prethodno spomenutih isprava.

13. Uz provedene dokaze i one koje nije izveo iz netom navedenog razloga, niti jedna od stranaka nije predlagala provođenje daljnjih dokaza do onog stadija parnice do kojega je to bila u mogućnosti učiniti na temelju načela iz odredaba čl. 299. st. 1. i 2. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07 - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11 - pročišćeni tekst, 25/13, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25; u daljnjem tekstu: ZPP), u svezi s regulacijom iz odredbe čl. 292. st. 7. ZPP-a. Pritom je potrebno istaknuti da je u predmetnom sporu prethodni postupak zaključen na ročištu od 28. rujna 2026., koje je održano i kao pripremno ročište i, u skladu s mogućnošću iz odredbe čl. 292. st. 8. ZPP-a, kao ročište za glavnu raspravu. O svemu tome sud je na tom ročištu donio odgovarajuća procesna rješenja (list 66. sudskog spisa).

14. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, u skladu s odredbom čl. 8. ZPP-a, ovaj sud smatra tužbeni zahtjev osnovanim u pretežitom dijelu.

15. Među strankama su sporne sve okolnosti bitne za presuđivanje, a posebno je dvojbeno sljedeće:

- pasivna legitimacija
- postojanje procesne smetnje u vidu presuđene stvari
- odgovornost tuženika za isplatu utuženog iznosa
- visina tog iznosa te
- tijek kamata na utuženi iznos.

16. Prilikom razrješenja navedenih spornih pitanja cijenjene su okolnosti utvrđene provedenim dokaznim postupkom. Pritom sud sve isprave u koje je obavio uvid nalazi vjerodostojnima jer su one međusobno u skladu.

17. U odnosu na prigovor promašene pasivne legitimacije, koji tuženik veže uz to da su tužitelji ugovor sklopili s društvom Tinj-cro d.o.o., a ne s tuženikom, bitno je navesti da je kaznenom presudom koja je od strane Općinskog suda u Rijeci donesena 15. prosinca 2020., pod poslovnim brojem K-6/2016-82, utvrđeno da je upravo tuženik od 1. tužiteljice i od 2. tužitelja 12. prosinca 2008. primio iznos od 55.000,00 eura. Na to nedvojbeno ukazuje činjenični opis kaznenih djela za čije je počinjenje tuženik proglašen krivim. Kada se, k tome, ima u vidu da je citirana kaznena presuda postala pravomoćna (jer je potvrđena u odnosu na kaznenu odgovornost tuženika presudom koju je Županijski sud u Rijeci donio 3. studenog 2021., pod poslovnim brojem KŽ-

312/2021-6, a preinačena tek u pogledu pravne oznake kaznenih djela i u odluci o kazni, što za odgovornost tuženika u ovoj parnici nije važno), tada je potpuno jasno da prigovor promašene pasivne legitimacije, kojim se tuženik suprotstavljao tražbini tužitelja u ovoj parnici, nije pravno utemeljen. Stoga je taj prigovor trebalo otkloniti.

18. Uz tvrdnu da nije pasivno legitimiran, tuženik se tužbenom zahtjevu suprotstavljao i prigovorom presuđene stvari. U okviru takvog prigovora pozivao se na presudu zbog ogluhe koja je od strane Općinskog suda u Rijeci donesena u parnici P-2640/2009.

19. Navedenu presudu zbog ogluhe tužitelji su podastrli sudu uz tužbu (list 40. do 44.), a iz nje je bilo razvidno da je donesena u pravnoj stvari tužitelja 1. Anke Žurge i 2. Jože Žurge protiv društva Tinj-cro d.o.o., radi isplate, s tim da je tom presudom, donesenom 28. rujna 2009., tuženiku društvu Tinj-cro d.o.o. naloženo da tužiteljima Anki Žurgi i 2. Joži Žurgi isplati iznos od 55.000,00 eura, u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate, sa zakonskim zateznim kamatama od 13. prosinca 2008. do isplate te s troškovima postupka, u iznosu od 17.100,00 HRK.

20. Da bi se radilo o presuđenoj stvari, moraju kumulativno biti održana dva bitna elementa; jedan je onaj vezan uz subjekte postupka, a drugi je onaj koji se tiče objekta postupka. Takvo što, naime, proizlazi iz odredbe čl. 333. st. 2. ZPP-a. Ta odredba piše o parnici među istim strankama i o zahtjevu o kojem je već odlučeno.

21. Iako je u odnosu na zahtjev iz parnice P-2640/2009 spram zahtjeva iz parnice P-1222/2026 održan objektivni identitet spora, ujedno u te dvije parnice ne postoji subjektivni identitet spora jer je u parnici P-2640/2009 na pasivnoj strani sudjelovalo društvo Tinj-cro d.o.o., a ne tuženik Marijan Vrkić.

22. Već zbog ove okolnosti prigovor presuđene stvari ukazuje se pravno neosnovanim pa, posljedično, nije bilo mjesta donošenju odluke o odbacivanju tužbe u parnici P-1222/2026 zbog postojanja procesne smetnje u vidu presuđene stvari.

23. Osim toga, imajući u vidu da su, prema svemu onome što proizlazi kako iz isprava u konkretnom predmetu, tako i iz dokaza u parnici P-2640/2009 te iz dokaza u kaznenom predmetu K-6/2016, tuženik i društvo Tinj-cro d.o.o. prema tužiteljima djelovali zajedno i u međusobnoj povezanosti (jer iz kaznene presude u predmetu K-6/2016 od 15. prosinca 2020. slijedi da je tuženik od tužitelja primio iznos od 55.000,00 eura i da je zatim taj iznos koristio za podmirivanje obveza društva Tinj-cro d.o.o., pri čemu je tuženik bio direktor imenovanog društva), zaključak je ovog suda prvog stupnja da je njihova odgovornost prema tužiteljima solidarna.

24. Sadržaj solidarnosti dužnika određuje odredba čl. 43. ZOO-a koja piše da svaki dužnik solidarne obveze odgovara vjerovniku za cijeli dug i da vjerovnik može zahtijevati ispunjenje duga od koga hoće sve dok dug ne bude potpuno ispunjen.

25. Tuženik se tijekom ove parnice uopće nije pozivao na to da je društvo Tinj-cro d.o.o. tužiteljima podmirilo (u cijelosti ili djelomično) iznos na koji je obvezano pravomoćnom presudom zbog ogluhe koja je 28. rujna 2009. donesena u parnici P-2640/2009 i koja je postala pravomoćna 15. listopada 2009. (prema potvrdi pravomoćnosti na toj presudi; list 40. sudskog spisa P-1222/2026), a još manje je to dokazao bilo kojim od dokaza koji su izvedeni u konkretnom sporu i za čije se provođenje tuženik zalagao.

26. Jedino bi takva okolnost, dakle ona vezana uz to da je društvo Tinj-cro d.o.o. potpuno ili djelomično tužiteljima namirilo iznos za koji tužitelji terete tuženika u ovom sporu, tuženika mogla s uspjehom osloboditi obveze za isplatu tužiteljima utuženog dugovanja. Ponavlja se da tuženik to nije dokazao. Teret dokaza u tom je pravcu bio pridržan za njega, u skladu s načelom stranačke istine, proklamiranim u odredbama čl. 7. st. 1. i čl. 219. st. 1. ZPP-a.

27. Zato sud tuženika tim prije nalazi odgovornim za utuženu tražbinu, a prigovor presuđene stvari dodatno pravno neutemeljenim.

28. U pogledu pitanja koje se tiče odgovornosti tuženika za isplatu utuženog novčanog iznosa, treba naglasiti da iz pravomoćne kaznene presude K-6/2016-82 od 15. prosinca 2020. slijedi da je upravo tuženik od tužitelja primio isplatu iznosa od 55.000,00 eura, i to kao navodnu kaparu za kupnju stana u zgradi koja je trebala biti sagrađena. Također, iz te kaznene presude činjenično proizlazi da čak niti čestica na kojoj se navodna gradnja zgrade trebala poduzeti nije bila u vlasništvu društva Tinj-cro d.o.o., čiji je direktor bio tuženik, nego da je upravo tuženik krivotvorio vlasnički list za tu česticu i tako krivotvoreni vlasnički list predao tužiteljima koji su mu zatim pristali isplatiti iznos od 55.000,00 eura.

29. Ocjena je suda prvog stupnja da je takvim svojim ponašanjem tuženik tužitelje doveo u zabludu, i to u namjeri da ih navede na sklapanje ugovora (ugovora o kupoprodaji stana), a to onda znači da je, u smislu regulacije iz odredbe čl. 284. st. 1. ZOO-a, tuženik postupao prijevarno i da, posljedično, tužiteljima pripada pravo da, pozivom na regulaciju iz odredbe čl. 284. st. 2. ZOO-a, od njega zahtijevaju naknadu pretrpljene štete.

30. Tužitelji su to i zahtijevali, dok visina štete bezrezervno proizlazi iz kaznene presude iz postupka K-6/2016 u kojoj je decidirano navedeno da je na strani 1. tužiteljice i 2. tužitelja nastupila šteta u iznosu od 55.000,00 eura.

31. Zato sud drži da su tužitelji dokazali i visinu štete.

32. Slijedom svega iznijetoga trebalo je usvojiti tužbeni zahtjev i odlučiti kao u t. I. izreke presude.

33. O razlozima zbog kojih sud tužiteljima utuženi iznos nije dosudio u kunsnoj protuvrijednosti prethodno je već pisano, a na ovom mjestu je nužno iznijeti okolnosti zbog kojih je sud odbio još neke dijelove tužbenog zahtjeva.

34. Što se tiče paricijskog roka, za koji su tužitelji tražili da ga sud odredi kao rok od 8 dana, potrebno je ukazati na sadržaj odredbe čl. 328. st. 2. ZPP-a.

35. Tom je procesnom odredbom propisano da je za činidbe koje se sastoje u novčanom davanju rok za izvršenje činidbe 15 dana, s tim da sud može odrediti i dulji rok.

36. Polazeći od toga da se u ovom predmetu činidba sastoji upravo u novčanom davanju, minimalni rok za izvršenje takve činidbe je 15 dana (a ne 8 dana, kako to, procesno neispravno, traže tužitelji).

37. Stoga je upravo takav paricijski rok, dakle onaj od 15 dana, sud i odredio, donoseći o tome odluku iz t. I. izreke presude.

38. Ujedno je u t. II. dispozitiva presude sud odbio prijedlog tužitelja, upravljen određivanju roka za dobrovoljno ispunjenje obveze kao roka od 8 dana. Takav rok, naime, nije u skladu s kogentnom zakonskom odredbom, stipuliranom u čl. 328. st. 2. ZPP-a.

39. Konačno, no ne i najmanje važno, u odnosu na svaku kondemnatornu presudu, a takva je i ona kojom se nalaže ispunjenje novčane obveze, ovršnost nastupa i bez naznake u presudi da se činidba nalaže „pod prijetnjom ovrhe“ pa je dio petita tužbe kojim se takvo što zahtijevalo suvišan i nomotehnički neispravan kod one sudske odluke koja želi biti odraz pravila iz odredbe čl. 59. st. 1. Sudskog poslovnika (Narodne novine broj 37/14, 49/14, 8/15, 35/15, 123/15, 45/16, 29/17, 33/17, 34/17, 57/17, 101/18, 119/18, 81/19, 128/19, 39/20, 47/20 138/20, 147/20, 70/21, 99/21, 145/21, 23/22, 12/23, 122/23, 55/24, 136/24, 20/26 i 84/26), dakle jasna i sažeta.

40. Zato je i u dijelu tužbenog zahtjeva, kojim je traženo da se isplata tuženiku naloži „pod prijetnjom ovrhe“ donesena odluka iz t. II. izreke presude i taj dio tužbenog zahtjeva odbijen.

41. Tuženik je tijekom spora osporavao tijek kamata na utuženi novčani iznos.

42. Tužitelji su zakonske zatezne kamate zahtijevali počevši od 12. prosinca 2008. Radi se o danu za koji su tvrdili da su tuženiku predali novčani iznos od 55.000,00 eura.

43. Kao što je prethodno već pisano, iz pravomoćne kaznene presude, kojom je utvrđena (kaznena) odgovornost tuženika, proizlazi da su tužitelji tuženiku iznos od 55.000,00 eura predali 12. prosinca 2008. te da se radilo o kapari.

44. Kada su iznosili činjenice na kojima su temeljili svoj zahtjev (čl. 7. st. 1. ZPP-a), tužitelji su upirali na to da ih je tuženik doveo u zabludu i naveo da mu 12. prosinca 2008. na ruke isplate iznos od 55.000,00 eura.

45. Iz takvog njihovog držanja pred sudom proizlazi da su tužbeni zahtjev u ovoj parnici utemeljili na institutu naknade štete iz odredbe čl. 284. st. 2. ZOO-a. Upravo ta odredba materijalnog prava predviđa, naime, da strana koja je sklopila ugovor pod prijevarom ima pravo zahtijevati naknadu pretrpljene štete. Prijeara se, pak, u odredbi čl. 284. st. 1. ZOO-a opisuje kao izazivanje zablude kod druge strane. Na zabludu se pozivaju tužitelji.

46. Šteta nastala prijevarom smatra se imovinskom štetom pa u odnosu na nju u primjenu dolazi pravilo iz odredbe čl. 1086. ZOO-a.

47. Iz odredbe čl. 1086. ZOO-a slijedi da se obveza naknade štete smatra dospelom od trenutka nastanka štete.

48. Imajući u vidu da je pravomoćnom kaznenom presudom nedvojbeno utvrđeno da su tužitelji iznos od 55.000,00 eura tuženiku predali 12. prosinca 2008., upravo je na taj dan na njihovoj strani došlo do umanjenja imovine, a time im je, u smislu odredbe čl. 1046. ZOO-a, nastala i šteta pa, po odredbi čl. 1086. ZOO-a, dan kada su tuženiku predali iznos od 55.000,00 eura treba smatrati i trenutkom nastanka štete.

49. Stoga su tužitelji ispravno postupili kada su kamate zahtijevali počevši od 12. prosinca 2008. pa je (i) u tom dijelu usvojen tužbeni zahtjev i odlučeno je kao u t. I. izreke presude.

50. U svezi stope zakonskih zateznih kamata, za pojasniti je da je 01. siječnja 2008. godine na snagu stupila odredba čl. 29. ZOO-a, koja stopu zakonskih zateznih kamata čini ovisnom o eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke (HNB), tj. konkretno o uvećanju eskontne stope HNB za pet postotnih poena kada se radi o odnosima izvan trgovačkih ugovora i ugovora između trgovca i osobe javnog prava.

51. Stoga je sud respektirao ove okolnosti, s tim da je odluku o visini kamatne stope donio kako na temelju izvorne odredbe čl. 29. st. 2. ZOO-a, tako i prema izmjenama iste odredbe iz Zakona o izmjenama i dopunama ZOO-a od 17. srpnja 2015. godine (iz Narodnih novina broj 78/15), odnosno iz Zakona o izmjenama i dopunama ZOO-a od 03. listopada 2022. godine (iz Narodnih novina

broj 114/22; u daljnjem tekstu: ZID ZOO/22) te iz Uredbe o izmjeni ZOO-a od 30. prosinca 2022. godine (iz Narodnih novina broj 156/22; u daljnjem tekstu: Uredba ZOO/22).

52. U sadržaj t. I. izreke presude sintagma iz odredbe čl. 29. st. 2. ZOO-a, prema ZID ZOO-u/22 i prema Uredbi ZOO/22, unijeta je zbog moguće promjene stope kamata nakon 01. siječnja 2027. godine, i to kako na više, tako i na niže, a sve radi olakšavanja eventualnog ovršnog postupka u povodu ove presude.

53. Odluka o naknadi troškova postupka iz točke III. dispozitiva presude temelji se na odredbi čl. 154. st. 5. ZPP-a.

54. Tužitelji nisu uspjeli samo u razmjerno neznatnom dijelu svog zahtjeva, a zbog tog dijela nisu nastali posebni troškovi pa je sud odlučio da im tuženik nadoknadi sve troškove koje su imali i koji su, po odredbi čl. 155. st. 1. ZPP-a, bili potrebni za vođenje parnice.

55. Troškovi tužitelja sastoje se od nagrade odvjetnika za sastavljanje tužbe, u iznosu od 1.000,00 eura, sukladno Tbr. 7. st. 1. Tarife o nagradi i naknadi troškova za rad odvjetnika (iz Narodnih novina broj 138/23; u daljnjem tekstu: Tarifa/23), te za zastupanje na dva ročišta, od 10. srpnja 2014. i od 28. rujna 2026., na kojima se raspravljalo o glavnoj stvari, odnosno izvodili su se dokazi pa nagrada za svako od njih iznosi po 1.000,00 eura, sukladno Tbr. 9. st. 1. Tarife/23.

56. Na naznačene radnje tužiteljima je priznat zatraženi trošak PDV-a, po stopi od 25%, u iznosu od 750,00 eura, sukladno Tbr. 46. Tarife/23, a dosuđen im je i trošak sudske pristojbe za tužbu, u iznosu od 593,27 eura.

57. Trošak sudske pristojbe za tužbu tužitelji su platili u iznosu od 4.470,00 HRK, o čemu svjedoči univerzalni nalog za plaćanje (s poledine lista 46. sudskog spisa), s tim da, uz primjenu Zakona i Odluke, taj iznos predstavlja protuvrijednost od 593,27 eura, a ne protuvrijednost iznosa od 593,31 euro, koliko su tužitelji tražili po osnovi troškova vezanih uz sudsku pristojbu za tužbu.

58. Zato je dio njihova zahtjeva za naknadu troškova postupka odbijen i odlučeno je kao u t. IV. izreke presude.

59. Tužiteljima je pripadalo pravo zahtijevati i troškove sudske pristojbe za presudu, no oni takve troškove u ovom sporu nisu tražili pa sud o tome nije niti bio u mogućnosti donijeti odluku jer bi to bilo protivno odredbi čl. 2. st. 1. ZPP-a.

60. Nužno je navesti da se Tarifa/23 primjenjuje pozivom na njezin Tbr. 52. st. 3. jer sud o troškovima postupka odluku donosi u trenutku objave predmetne presude, točnije 23. listopada 2026., a to je, pak, nakon što je, u smislu dijela XIX. st. 1. Tarife/23, ta Tarifa stupila na snagu.

61. Budući da je tuženik u pretežitom dijelu izgubio ovu parnicu, zaključivanjem o suprotnom pravilu iz odrede čl. 154. st. 5. ZPP-a (*argumentum a contrario*), ne pripada mu niti pravo na naknadu troškova postupka na teret 1. tužiteljice i 2. tužitelja, pa tako niti u zatraženom iznosu od 3.750,00 eura s kamatama koje su zahtijevane od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate.

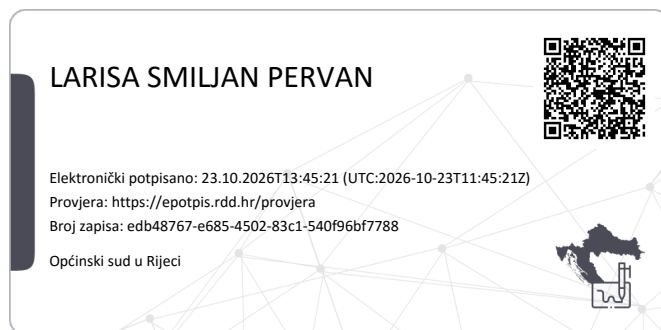
62. Iako je tuženik tražio i troškove sudske pristojbe za presudu, na takav trošak on posebno nema pravo jer je, po odredbi čl. 3. st. 2. Zakona o sudskim pristojbama od 27. prosinca 2018. godine (Narodne novine broj 118/18 i 51/23), za odluke prvostupanjskog suda pristojbu dužna platiti osoba koja pokreće postupak. U konkretnoj parnici postupak su pokrenuli tužitelji (a ne tuženik) pa nema mjesta zaključku da trošak sudske pristojbe za presudu tereti tuženika, a time niti da taj trošak ima pravo tražiti na teret protivne strane u sporu – 1. tužiteljice i 2. tužitelja čak niti da je tuženik ma u kojem segmentu uspio u predmetnom sporu (što nije, iz svih prethodno elaboriranih razloga).

63. O pravu tuženika na troškove postupka odlučeno je, stoga, kao u t. V. izreke presude.

U Rijeci 23. listopada 2026.

S u t k i n j a

Larisa Smiljan Pervan

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv presude, donesene u prvom stupnju, stranke mogu podnijeti žalbu, u roku od petnaest (15) dana od dana dostave prijepisa presude (čl. 348. st. 1. ZPP-a).

Žalba se podnosi sudu koji je izrekao prvostupanjsku presudu, u dovoljnom broju primjeraka za sud i za protivnu stranku (čl. 357. ZPP-a).

Pravovremeno podnesena žalba sprečava da presuda postane pravomoćna u dijelu koji se pobija žalbom (čl. 348. st. 2. ZPP-a).

O žalbi protiv presude odlučuje drugostupanjski sud (čl. 348. st. 3. ZPP-a).

RJ.

- presuda nepravomoćna
- vidi upisnik "P"
- kal. do pravomoćnosti

DNA:

- pun. 1. i 2. tužitelja
- pun. tuženika (s lista 68.)

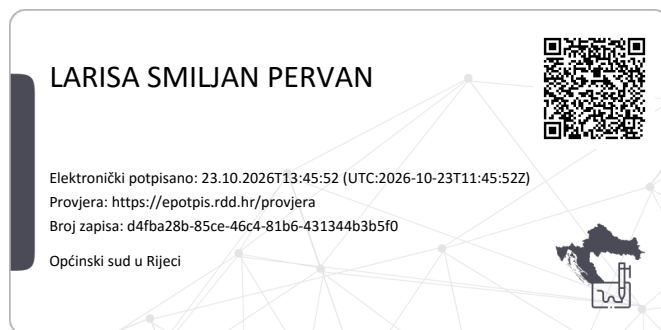
na način određen u zapisniku o objavi presude

PRISTOJBE:

- za naplatu pristojbe nadležan je ovlašteni službenik u sudu, određen godišnjim rasporedom poslova, u skladu s odredbom čl. 28. st. 6. ZSP-a

U Rijeci 23. listopada 2026.

S u t k i n j a

Broj zapisa: **9-3088f-17d84**

Kontrolni broj: **06229-5b267-aae4f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Rijeci** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.